

bart, at deraf kan man ikke slutte, at Summen er rigtig; dersom der er Feil i Finantslovsforlaget, bliver der ogsaa Feil i Finantsloven, og dette Sidste har netop været Tilfældet. Det er forresten slet ikke sjældent just med Hensyn til disse Konti.

Sasle: Det maa maasse for det Første være mig tilladt at henlede Thingets og de tilstedeværende Ministres Opmærksomhed paa en Bemærkning, der er gjort i Indledningen til Betænkningen; det er med Hensyn til den Langsomhed, hvormed Statsrevisionen modtager Besvarelser fra Ministerierne. Blandt de Bestemmelser angaaende Statsrevisionen, hvortil denne har at holde sig, er der en, som siger, at hvis Ministeriets Besvarelse ikke indløber inden 8 Uger, betragtes Forlangendet som ikke opfyldt; man vil altsaa se, at 8 Uger er den yderste Tid, hvilken Svaret maa lade vente paa sig. Smidlertid er det saare langt fra, at vi i Almindelighed faae det inden denne Frist; vi faae meget hyppig Besvarelser ikke faa faa Uger efter de 8 Uger; vi have ved dette Regnskab modtaget Besvarelser, der have været mellem 13 og 14 Uger gamle, og det er Noget, som med Hensyn til Statsrevisionens Arbejde har stor Betydning. Følgen er jo nemlig, at naar disse Besvarelser give Anledning til fornøiede Spørgsmaal, kan det endogsaa indtræffe, at man ikke engang faar Svaret paa disse til den Tid, Betænkningen afluttes, end sige at man skulde have dem faa tidlig, at enhver Statsrevisor kan aflutte sin Del af Betænkningen, lade den diskutere og derpaa holde Fællesmøde desangaaende. Det er af stor Vigtighed, at Aflutningen af Statsrevisionens Betænkning kan finde Sted saa tidlig, at Fællesmøderne, hvori Betænkningen stykkevis vedtages, kunne afholdes saa betids, at der kan stilles nye Spørgsmaal til Ministeriet, om det skulde anses for nødvendigt. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at naar den Tid, der er sat som den yderste Grændse, indtil hvilken Statsrevisionen behøver at vente paa Besvarelser, er sat til 8 Uger, saa vil dette jo ikke sige, at der absolut skal gaa 8 Uger, inden Svaret kommer, og der er mange Leiligheder, hvor det maa forbauses Statsrevisionen, at den ikke faar Besvarelserne tidligere, navnlig naar det er Spørgsmaal, til hvis Besvarelse Ministerierne have fuldt Materiale tilstede, saa der vistnok i Reglen kun behøves en langt kortere Tid. Jeg skal indrømme, at vi undertiden faae hurtige Svar, men det er sjældent, og det vil være Noget, som Statsrevisionen vilde sætte megen Pris paa, om Ministrene vilde overholde, at Besvarelserne kom saa hurtig som muligt.

Jeg skal herester gaa over til at omtale et Par af de Bemærkninger, som den ærede Ordfører omtalte. Han omtalte ved § 10. Erhver-

velse og Forbrug af Formue, den Maade hvorpaa Afdragene paa Bestillingsmændenes Lønninger blive forrentede. Statsrevisionen har ikke kunnet komme bort fra, at, naar det i Loven hedder, at disse Afdrag skulde forrentes med 5 pCt. aarlig, maa Renten beregnes fra den Dag, Afdraget begynder, og kun een Gang aarlig, og ikke saaledes som nu fire Gange om Aaret, og uden at der ydes Renter af Afdragene, før de ere 2½, 1½ eller ½ Maaned gamle. Ved Behandlingen af dette Spørgsmaal forrige Aar viste der sig en noget forskjellig Opfattelse hos Udvalgene i de to Thing. Folkethingets Udvalg mente, at de Bemærkninger, Statsrevisionen havde gjort, vare rigtige; men samtidig henledees Finantsudvalgets Opmærksomhed paa Sagen. Statsrevisionen haaber derfor, at denne Sag vil blive tagen under Overveielse ved Finantslovens Behandling i Aar, og at Spørgsmaalet da vil faae en endelig Afgjørelse, idet der vil fremkomme Forslag til en Beslutning, medens der hidtil kun har fundet Udtalelser Sted af Udvalgene i begge Rigsdagens Afdelinger. — Det næste Punkt, jeg skal omtale, angaar Indenrigsministeriet; det er nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Bestillingsmændene ved Veivæsenet ere forpligtede til at afgive Beretning om deres Kontorudgifter. Ved Loven af 1867 blev det, som den ærede Ordfører har bemærket, bestemt, at der til at føre Tilsyn med Landets Veivæsen skulde stilles til Ministeriets Raadighed i de første 5 Aar, 1868—73, 4,500 Rbd. aarlig af Statskassen. Deraf er der i 1868 blevet benyttet til Kontorhold for Veinspektøren 505 Rbd. 7 Sk. og til Veiasistenten 280 Rbd. 44 Sk.; men efter den Tid er der givet en aarlig Godtgjørelse af 500 Rbd. til Veinspektøren og 300 Rbd. til Veiasistenten. Nu siger Loven af 26 Marts 1870, at samtlige Embeds- og Bestillingsmænd, hvem der af Statskassen er tillagt et aarligt Beløb i Godtgjørelse for Kontorhold, ere pligtige til ved Udgangen af hvert Finantsaar at indgive til vedkommende Ministerium specificerede Oplysninger om de Kontorudgifter, som de i Aarets Løb have gjort. Her-efter har Statsrevisionen antaget, at Overveinspektøren og Assistenten maatte gaa ind under disse Embeds- og Bestillingsmænd, da der jo af Statskassen har været dem tillagt et aarligt Beløb i Kontorholdsgodtgjørelse. Udvalget har derimod ment, at det andet Stykke af Paragrafen giver en Fortolkning af det første Stykke. I det andet Stykke hedder det, „at Lovene om Kontorholdsgodtgjørelse underkastes en almindelig Revision hvert 5te Aar, og have de efter en saadan Lovs Udgivelse ansatte Embedsmænd at underkaste sig de Forandringer, som Revisionen maatte medføre“. Det forekommer imidlertid Statsrevisionen, at dette Stykke ikke kan sættes i Forbindelse med det foregaaende; thi i det